

Arrest

nr. 167 860 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 tot weigering van de afgifte van een gezinsherenigingsvisum 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2011 op de Belgische vertegenwoordiging in Ankara een aanvraag in voor een gezinsherenigingsvisum 'type D' met zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verzond op 19 december 2011 een schrijven aan de echtgenote van verzoeker om bijkomende stukken op te vragen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 februari 2012 een beslissing tot weigering van het gezinsherenigingsvisum 'type D'. Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Overwegende dat op 14/10/2011 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van D.(...) S.(...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, A.(...) N.(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat op 19/12/2011, naar aanleiding van de veranderde wetgeving met betrekking tot gezinshereniging, de Dienst Vreemdelingenzaken mevrouw A.(...) contacteerde ten einde bijkomende documenten te vragen: Bewijzen van de inkomsten van de in België te vervoegen persoon, deze moeten dateren van het voorbije jaar; kopie van de geregistreeerde huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de in België te vervoegen persoon en ziektekostenverzekering; attest van het ziekenfonds van de te vervoegen persoon in België met de bevestiging dat diens familieleden bij hen ingeschreven kunnen worden vanaf hun aankomst op het Belgisch grondgebied.

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken tot op heden geen antwoord op dit schrijven ontving;

Overwegende dat er echter voldoende documenten in het administratieve dossier aanwezig zijn, om basis van deze documenten een beslissing te nemen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat mevrouw A.(...) ter staving van haar bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Een attest arbeidsongeschiktheid, waaruit blijkt dat betrokkene iedere maand een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontvangt;

Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt dat mevrouw A.(...) N.(...) een inkomen, uit uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid, ontvangt dat onvoldoende is om in haar eigen behoeften, en die van haar echtgenoot die haar wenst te vervoegen, te voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. Immers, de voorgelegde inkomsten zijn minder dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet aantoonde dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

• *Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"De Minister dient bovendien op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het ontbreken van een behoefteanalyse zorgt ervoor dat verwerende partij een beslissing genomen heeft zonder in feite kennis te hebben van de effectieve behoeften in cijfers op basis waarvan kan worden bepaald of verzoekende partij en echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verwerende partij heeft het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden door in eerste instantie aan geen correcte feitenvinding te doen en anderzijds door een beslissing te nemen die niet met redelijkheid is genomen op basis van de feitelijkeheden in het dossier."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In deze bepaling wordt onder andere het volgende gesteld:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden (...)"

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van verzoekers visumaanvraag op 19 december 2011 een schrijven richtte aan de echtgenote van verzoeker om bijkomende stukken op te vragen:

"Gevolg gevend aan de aanvraag voor een visum gezinshereniging die door betrokkene(n) werd ingediend en om het onderzoek van het dossier voort te kunnen zetten, vragen wij u om de volgende documenten op te sturen:

- Bewijzen van de inkomsten van de te vervoegen persoon van het jaar 2010-2011 met als doel de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te kunnen evalueren;
- Kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de in België te vervoegen persoon;
- Ziektekostenverzekering: attest van het ziekenfonds van de te vervoegen persoon in België met de bevestiging dat diens familieleden bij hen ingeschreven kunnen worden vanaf hun aankomst op het Belgisch grondgebied (zie de website www.dofi.fgov.be)

U wordt verzocht deze documenten per fax 02 274 66 48 of per mail Bur_GHRFVisa@dofi.fgov.be over te maken ter attentie van dienst Visa gezinshereniging binnen één maand te rekenen vanaf de datum vermeld op deze brief.

Gelieve onze referte nummer 6930079 en uw gegevens (telefoon en e-mail) op uw verzending te vermelden.

Indien er reeds een kopie van de geregistreerde huurovereenkomst (of de eigendomsakte) en/of het gevraagde attest van het ziekenfonds werden voorgelegd bij het indienen van de visumaanvraag, moeten deze documenten ons niet meer worden bezorgd."

Het administratief dossier laat echter niet toe correct in te schatten welke documenten door verzoeker en zijn echtgenote bij de indiening van de visumaanvraag ter stoffering van het dossier werden neergelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris poneert in zijn beslissing dat de *"Dienst Vreemdelingenzaken tot op heden geen antwoord op dit schrijven ontving"*, terwijl verzoeker in zijn eerste middel te kennen geeft dat alle ontbrekende documenten aan de Belgische vertegenwoordiging in Ankara werden overgemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in het administratief dossier in elk geval een geregistreerde huurovereenkomst en een document van het ziekenfonds kunnen worden teruggevonden.

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde, ondanks de summiere informatie, vast *"dat er (...) voldoende documenten in het administratieve dossier aanwezig zijn, om basis (sic) van deze documenten een beslissing te nemen"* en vervolgt dat *"uit de voorgelegde documenten blijkt dat mevrouw A.(...) N.(...) een inkomen, uit uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid, ontvangt dat onvoldoende is om in haar eigen behoeften, en die van haar echtgenoot die haar wenst te vervoegen, te voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Immers, de voorgelegde inkomsten zijn minder dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"*. Op deze

gronden concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat “(b)etrokken(e) (...) zich niet (kan) beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”.

2.6. Verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij poneert dat “(h)et ontbreken van een behoefteanalyse (...) ervoor (zorgt) dat verwerende partij een beslissing genomen heeft zonder in feite kennis te hebben van de effectieve behoeften in cijfers op basis waarvan kan worden bepaald of verzoekende partij en echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken”.

2.7. In dit verband wijst de Raad op artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals aangehaald door de Raad van State in zijn arrest van 27 januari 2016 (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641) overweegt het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) dat: “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”. Indien er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, moet de overheid tot een behoefteanalyse overgaan.

2.8. De verwerende partij oppert in haar nota met opmerkingen het volgende naar aanleiding van het standpunt van verzoeker dat zich een behoefteanalyse opdrong:

“Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een behoefteanalyse diende te maken, op grond van andere stukken dan dewelke door verzoeker werden voorgelegd naar aanleiding van zijn visumaanvraag.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde tot de vaststelling is gekomen dat verzoekers echtgenote een inkomen ontvangt dat onvoldoende is om in haar eigen behoeften en deze van verzoeker te voorzien, gelet op het feit dat zij slechts een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontvangt, dewelke lager ligt dan het referentiebedrag ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.”

Naar aanleiding van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelde de verwerende partij in haar nota het volgende:

“In zoverre verzoeker kritiek levert op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing zou hebben genomen, zonder in feite kennis te hebben van de effectieve behoeften van verzoeker en diens echtgenote, laat de verwerende partij gelden dat het uiteraard aan verzoeker zelf toekomt om dienaangaande de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 19.12.2011 werd verzocht bijkomende documenten over te maken, doch dat hij verzuimde hier enig gevolg aan te geven.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen, door op basis van de voorgelegde stukken te besluiten dat verzoekers echtgenote over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

Het loutere feit dat verzoeker kennelijk meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onterecht tot de bestreden beslissing is gekomen, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker de afgifte van een visum lang verblijf (type D) diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.9. In weerwil van wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt te beweren, maakt de vaststelling, dat het bedrag van de bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote lager ligt dan het referentiebedrag ex artikel 40ter van de vreemdelingenwet, een behoefteanalyse noodzakelijk. In de beslissing wordt nergens gesteld dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangereikt met het oog op een deugdelijke behoefteanalyse. De verwerende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat het in punt 2.4. aangehaalde schrijven van 19 december 2011 zou moeten worden aanzien als een uitnodiging om alle nuttige bescheiden en inlichtingen over te maken met het oog op een behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris overwoog immers uitdrukkelijk dat er voldoende informatie voorhanden was om een beslissing te nemen. Bij de bespreking van zijn eerste middel wijst verzoeker op het feit dat er slechts een klein verschil bestaat tussen het bedrag van het inkomen van zijn echtgenote en het referentiebedrag en dat zij slechts een lage huur dient te betalen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad een beslissing heeft genomen *"zonder in feite kennis te hebben van de effectieve behoeften in cijfers op basis waarvan kan worden bepaald of verzoekende partij en echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken."*

2.10. Er is geen sprake van een deugdelijke feitenvinding waardoor de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een bespreking van de overige aangevoerde middelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, dienen deze hier niet verder te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 tot weigering van de afgifte van een gezinsherenigingsvisum 'type D' wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN